

НЕЗНАЧИТЕЛНА ИСТОРИЯ

На малката гара трѣбваше да чакаме дълго мѣстния курортенъ влакъ. Жегата на юлския следобѣдъ трептѣше надъ пожънатото поле. Три прашни салкъма предъ станцията, съ жълтѣещи вече листа, не помръдваха. Подъ тѣхната хилада сѣнка бѣха сложени маси отъ бюфета и, облеgnати отгоре имъ, дремѣха нѣколцина пѣтници. Църкаха жетварчета, нѣкжде отзадъ, като на сѣнь чукаше догегливо телеграфенъ апаратъ, отвреме на време помпата за вода заскрибуцваше.

Моятъ другаръ се размърда, погледна часовника си, сръбна малко отъ топлата пембена лимонада и съ гримаса я глътна. Вече часъ почти седѣхме така, размѣняйки сегизъ-тогизъ по нѣкоя ленива дума, натиснати отъ тжпо и неподвижно равнодушие. Отъ станцията излѣзе чиновникъ, завъртѣ ржчката на семафора и се върна. Автоматичниятъ звѣнецъ удари